

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
“Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського”**

кафедра філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності

МАТЕРІАЛИ

ІХ Інтернет-конференції здобувачів вищої освіти і молодих учених

“ОСВІТА ТА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ”

(Одеса, 23-24 квітня 2021 року)

Одеса -2021

Пазюк Руслана Юрївна – студентка 4 курсу соціально-гуманітарного факультету історико-філософського відділення Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

СОЦІОКУЛЬТУРНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ІНСТРУМЕНТ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

У сучасній українській соціальній політиці існує тенденція розглядати різні види дозвілля як головний ресурс вирішення соціальних проблем. Відповідно до цієї тенденції, стає все більш важливим підвищення ефективності роботи соціокультурної діяльності, оскільки вона має широкий спектр методів та прийомів залучення населення до соціокультурної діяльності, самовираження та саморозвитку, і це є соціально значущим.

Однак соціальна спрямованість соціокультурної діяльності недостатньо проаналізована в дослідженнях та методичних рекомендаціях, що відображають проблему цієї діяльності. Найгостріші соціальні проблеми української мови суспільство включає проблеми, які безпосередньо пов'язані із соціальним добробутом та фізичним здоров'ям більшості населення.

Українське населення включає безробіття, низький рівень життя, соціальне становище, соціальні відхилення та звички, які стосуються значною мірою результату перших двох проблем, наркоманії, алкоголізму, злочинності, аморалізму тощо. Зрештою, соціальна дисгармонія є результатом духовних проблем суспільства, які включають втрату сенсу життя, втрата ідеалів і цінностей, що сприяють саморозвитку, а також розвитку їх творчості та громадської свідомості. Таким чином, існує певний ланцюжок: ціннісна криза і втрата ідеалів – духовні проблеми, соціальні проблеми, фінансові проблеми, соціальні відхилення та залежність деяких членів груп суспільства. У цьому відношенні необхідно сформулювати аксіологічну основу для повсякденного життя та діяльності людини, де соціокультурна діяльність відіграє одну з найважливіших ролей.

Проблема полягає в тому, що в сучасному українському суспільстві сформувалися аксіологічні аспекти соціокультурної діяльності, а також їх основні технології в той період, коли комуністичні ідеї були домінуючими.

За сучасних умов існують інші світоглядні позиції та цінності. Вони повинні інтегрувати найкращі досягнення духовного життя людей та нові гуманістичні цінності цивілізованого суспільства.

Знання про духовне життя українських людей повинні переважно набувати в історії, літературі та працях українських філософів та фахівців в галузі культури, які вивчають цю проблем. Однак, важко скласти огляд духовного життя людей, як у творах відомих філософів і художників, адже вони трактуються і оцінюються по-різному. Очевидно, що трактування цієї думки буде завершено в майбутньому. Сьогодні вже існують передумови для виявлення найбільш значущих ознак українського менталітету, які формують національно-культурну самобутність українського народу.

У цьому відношенні стає особливо актуальним вивчення бажаного змісту соціокультурної діяльності, який повинен бути спрямований на зменшення соціокультурного напруження та дисгармонії в умовах соціальної нерівності та розташування українського суспільства. Можливості соціокультурної діяльності в першу чергу пов'язані з формуванням та передачею гуманістичних ідеалів, гуманності, симпатії та співчуття як найважливіші соціальні установки до кожної соціальної групи з рядом найважливіших проблемам.

Важливо зазначити, що соціокультурна діяльність є одним із ресурсів, що використовується для формування державної соціальної політики, а не на основу підходу соціального забезпечення України, коли одержувачем соціального забезпечення та підтримки був лише одержувач і споживач деяких соціальних пільг та послуг, але не на основі мобілізації творчості та соціальної активності, соціально незахищені члени, які виконують свої обов'язки на відповідних умовах, передбачених урядом. Прикладом такої соціальної

політики є «Центр дозвілля». У цих центрах люди різних вікових груп займається різними творчими заходами та значущими соціальними контактами.

Після розгляду можливостей соціокультурної діяльності в подальшому як інструмент соціальної політики, можна зробити висновок, що необхідно реконструювати зміст та форми цих видів діяльності для їх посилення соціального націлювання. Основна увага соціокультурної діяльності має повинна бути спрямована на її соціальність, оскільки завдання полягає у відновленні та розвивати сучасні напрямки взаємодії та солідарності, які є нагальними у сучасному суспільстві.

Суспільство та культура - це лише точки зору на ті самі явища. Складові цього простору, загальні приховані функції, що лежать в основі соціокультурних проявів, що знаходяться в цьому просторі.

Необхідно продовжувати вдосконалення «соціальності» соціально-культурної діяльності та «культурної відповідності» соціальної політики. Це завдання також включає значна реконструкція підготовки фахівців із соціально-культурної діяльності. Основний напрямок професійного навчання повинно включати блок соціально-орієнтованих наукових знань: соціологія, соціокультурний дизайн, соціальний інженерія, соціальна діагностика, соціологія культури, соціальна антропологія, соціальна психологія, соціальна педагогіка тощо.

Список використаних джерел

1. Бауліна Т.В. Формування державної політики розвитку інноваційноінтелектуальної сфери / Т.В.Бауліна : монографія. — К. : РВПС України НАН України та МНТУ МОН України, 2010. — 384 с.
2. Бауліна Т.В. Інтелектуальний капітал : стратегічний ресурс трансформації національного господарства / Т.В.Бауліна : монографія. — К. : РВПС України НАН України та МНТУ МОН України, 2009. — 276 с.
3. Вітер Д.В. Стилі мислення в управлінні соціальним розвитком / Д.В.Вітер // Актуальні проблеми держ. управління : Зб. наук. пр. / Редкол. : С.М.Серьогін (голова ред.) та ін. — Д. : ДРІДУ НАДУ, 2003. — № 3 (13). — С. 60-71.
4. Киселева Т. Основы социально-культурной деятельности : учеб. пособие / Т. Киселева. – М. : МГУК, 1995. – 136 с.
5. Киселева Т. Социально-культурная деятельность / Т. Киселева. – М. : МГУ культуры и искусств, 2004. – 310 с.

Парадюк Олена Олександрівна – аспірантка кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

ІСТОРИЧНА СВІДОМІСТЬ В ТРАКТУВАННІ РАДЯНСЬКОЇ МЕТОДОЛОГІЇ

Історична свідомість – це складне і багатогранне явище суспільного життя. Її не можна вивчати в якомусь одному аспекті або плані, як не можна, скажімо, дати характеристику простору, користуючись одним виміром. Тут важливим методологічним принципом повинна служити багатоплановість підходу до вивчення історичної свідомості, яка визначається різноманіттям зв'язків та відносин даного феномена з іншими формами суспільної свідомості, у чому, зокрема, проявляється його цілісність. Творчість Михайла Абрамовича Барга займає особливе місце в радянській історіографії. Його роботи теоретичного характеру в значній мірі служили фактором формування історіографічного смаку, культури мислення та дослідження. Підстави для такого припущення надає аналіз основних теоретико-методологічних категорій, якими оперував історик. У 1980-і роки з'являється ряд його ключових робіт: есе «Історична свідомість як фактор історіографії»